

Het verhaal van Kai

DEEL 1: WELKOM KAI

Indien u dit verhaal wil gebruiken, eruit wil citeren of een reactie wil geven, neem dan contact met ons op via:

www.hetverhaalvankai.nl
info@hetverhaalvankai.nl

Een aantal namen in dit verhaal zijn geanonimiseerd uit respect voor de privacy van de betrokkenen.

versie 1.0 van 24 april 2019
laatste versie staat altijd op www.hetverhaalvankai.nl

Vrijdag 1 maart, Annicka en ik (Floris) zijn vandaag 41 weken en 2 dagen zwanger!

De zwangerschap gaat tot nu toe naast de normale ups en downs heel goed. Enige minpuntje is dat Annicka snel last had van haar rug, waardoor ze minder kon bootcampen en hardlopen, maar gelukkig kon ze haar energie kwijt in meer yoga. Naast de verplichte boekenreeks van o.a. Kluun, werd ik door Annicka meegesleept naar verschillende cursussen om ons voor te bereiden: hypnobirthing, cursus van de verloskundige praktijk en een borstvoedingscursus. Annicka heeft ook zonder mij nog allerlei cursussen gedaan en boeken gelezen. Om mij te helpen bij de bevalling heeft ze gelukkig een samenvatting van alle houdingen en ademhalingen gemaakt die ze prettig vindt. Super handig!

We zijn niet zomaar zwanger geworden, dat heeft meer dan 2 jaar geduurd. Ik weet nog heel goed hoeveel en hoe hard we hebben geprobeerd om op een natuurlijke manier zwanger te worden, en hoe groot het verdriet was elke keer dat we weer naar een negatieve zwangerschapstest keken of weer ongesteld werden. Ja, op dat moment word je samen ongesteld. We hebben echt alles uit de kast gehaald: niet meer drinken, diëten, sportprogramma, ovulatietesten, etc. We zijn allebei nog nooit zo fit geweest. Gelukkig bleek in het medische traject dat er fysiek niks mis was met ons beiden en met wat hulp van een IUI behandeling waren we bij de tweede poging zwanger en ongelooflijk blij.

Voor ons de start om alle voorbereidingen voor de komst van onze zoon Blue (zijn naam tijdens de zwangerschap) op te pakken: z'n kamer schilderen, plankjes ophangen, foto's van baby-dieren in z'n kamer, alle (dure) spullen kopen, kleding in alle maten, alles (en iets meer) wat je nodig hebt voor een baby. Annicka en ik waren het heel snel eens over de naam: Kai. Wij zijn er helemaal klaar voor, alles is zelfs voorgewassen en het bed is al opgemaakt. Kai mag komen en is zeer welkom.

Waar ik, nu de bevalling bijna kan gaan starten, het meest trots op ben is dat ik overal bij ben geweest. Ik heb geen controle bij de verloskundige gemist en was er bij beide "incidenten". In beide gevallen bleek er gelukkig na een korte controle in het ziekenhuis niks aan de hand, maar wat merk je dan hoe Kai al echt onze zoon is en hoe klaar je bent om vader te worden.

Gisteren hadden we de laatste controle bij de verloskundige. Voor de zekerheid hadden we alle vluchtassen in de auto gegooit. We beginnen ons toch voor te bereiden op een meer medisch verloop van de zwangerschap. We worden gerust gesteld dat het heel normaal is dat een eerste kindje wat langer op zich laat wachten en dat Kai nog een paar dagen heeft om zelf te beslissen om geboren te worden. We hoeven pas zondag naar het ziekenhuis voor controle en gesprek over de medische opties. Na het gebruikelijke voelen aan de buik en het meten van de bloeddruk, besluiten we om te kijken of "strippen" de natuurlijke weeën een beetje op gang kan helpen. Tijdens het strippen blijkt dat Kai volledig ingedaald is, de baarmoeder goed naar voren ligt, en dat strippen goed te doen is. We maken, hopelijk onnodig, de afspraak om zaterdag nog een keer controle te doen en te strippen. De tassen waren dus nog niet nodig. We laten voor het gemak 2 tassen (het bevalbad en de "na-de-bevalling" kleren) in de auto liggen en nemen er 1 mee terug naar binnen. Gelukkig had Annicka geen last van het strippen en we zijn nog even lekker uit eten geweest, hopelijk de laatste keer met z'n tweeën.

Gisteren heb ik ook besloten en gecommuniceerd op mijn werk dat ik de aankomende weken niet meer kom werken. Mijn hoofd is er toch niet echt bij, want ik ben alleen bezig met dat de bevalling elk moment kan starten. Daarbij waren alle voorbereidingen en overdrachten al geregeld, zodat ik na de bevalling echt de tijd heb om Kai te leren kennen en Annicka te ondersteunen. Aan de andere kant zou het stiekem ook wel fijn zijn om nog even "vakantie" te hebben voor de bevalling.

Vandaag doen we het lekker rustig aan, we slapen uit en zijn gewoon onze dingen aan het doen. We kijken nog even samen een Netflix serie op de bank, eentje die Annicka de afgelopen weken was begonnen te "binge watchen". Aangezien ik de serie toch al ken, gooi ik er ondertussen nog even een was in, hang deze op en gooi er een tweede was in.

Annicka heeft toch een beetje last van haar buik en besluit rond 12u nog even te proberen ontspannen in bad. In bad geeft Annicka aan toch iets van krampjes te voelen in een golvende beweging. Blijkbaar zijn de hypnobirthing termen heel erg duidelijk: golvingen staat in deze termen gelijk aan weeën. Jawel Annicka is begonnen met bevallen, maar dit wordt me pas duidelijk als Annicka onder de douche zegt dat de krampen toch wel erger worden. Mijn aandacht is meteen volledig op Annicka en stiekem maak ik me toch een klein beetje zorgen of ik voldoende voorbereid ben.

Annicka gaat op bed liggen en begint met haar oefeningen om te ontspannen. Alle ontspanningscursussen, zoals hypnobirthing en yoga, maken het ogenschijnlijk makkelijk voor Annicka om de weeën op te vangen. Gelukkig trekt haar gezicht wel een beetje per wee en dat zorgt ervoor dat ik de weeën best redelijk kan timen. Ze komen al snel na elkaar; de weeën zijn al snel 45 sec lang met 1,5 á 2 minuten rust. Onder het bijhouden van de weeën, moet ik toch nog even opzoeken wanneer ik ook alweer de verloskundige moest bellen. Terwijl ik de brochure 3x na lees, zie ik dat haar weeën al voldoen. Ik overleg nog een keer met Annicka en die beveelt me om direct de verloskunde te bellen. Dus ik bel direct de verloskundige noodlijn. Janneke heeft dienst en wil ook Annicka nog even spreken, door de weeën kost dit wat moeite, maar uiteindelijk komen Annicka en Janneke overeen dat Janneke haar boterham nog wel even kan opeten en dat ze er zo snel mogelijk aan komt.

Om 13u arriveert Janneke en concludeert na een gesprek, symptomen en toucheren dat de weeën echt zijn begonnen. Daarbij heeft Annicka blijkbaar ontsluiting van een mooie cm. Hoe dat werkt weet ik nog steeds niet, maar ik weet wel van de cursussen dat het ongeveer 1 cm per uur zal zijn en voor de eerste bevalling vaak iets langer. Ondertussen zijn we met Janneke in gesprek over onze wens om uiteindelijk in een bevalkamer in het ziekenhuis te bevallen, en dan vooral in die kamer met bad die we tijdens de rondleiding hadden gezien. Janneke gaat contact zoeken met het ziekenhuis om te kijken of daar ruimte is en komt om 14:30 terug om te kijken hoe het gaat.

Als Janneke net weg is, gaat Annicka even naar het toilet en plots valt er een behoorlijke bloederige slijmprop op de grond. Ik ben een beetje in paniek, dus ik bel Janneke weer op. Aan de telefoon stelt ze me gerust en garandeert me dat dit DE slijmprop was, dus geen zorgen. Die drempel is in ieder geval genomen.

Annicka gaat stug door met weeën opvangen en ontspannen in bad, douche, bed, op de yoga mat in de badkamer, op de skippybal in de gang en met alle "silly walks" en yogamoves die ze heeft geleerd. Ik probeer alles zo goed mogelijk te ondersteunen door ontspannende muziek aan te zetten, de verwarming wat hoger te zetten, de spullen klaar te zetten tot een ware hindernisbaan en de nachtlampjes in te stellen om sfeer te maken. Ik heb zelfs een heel dienblad klaar staan met onder andere ranja, water, M&Ms, appels, banaan en koekjes. Maar ik geloof niet dat Annicka er iets van heeft genomen, de ene hap banaan die ik haar verplicht voer, komt er helaas een paar minuten later weer uit. Gelukkig blijft Annicka zich, met af en toe wat coaching, zeer knap en goed ontspannen.

Terwijl Annicka aan het ontspannen is, gooi ik, hoe dom ook, nog even snel die tweede was op het wasrekje, want we zullen bij terugkomst genoeg was te doen hebben. Binnen gevoelsmatig korte tijd is het alweer 14:30 en is Janneke weer terug. Ze doet haar controle en bij het toucheren blijkt dat de weeën hun werk doen en dat de ontsluiting al bijna 3 cm heeft gehaald, uitstekend op schema. De korte pauzes tussen de weeën horen blijkbaar bij de keuze van Annicka's lichaam en Kai om deze bevalling te doen. Samen met Janneke bespreken we dat het verstandig is om al snel richting het ziekenhuis te gaan zodat we de files kunnen vermijden. Na een kort telefoontje, aangezien ze ons al verwachtten, kunnen we terecht in een kamer met bad, welke ze al voor ons gereserveerd hielden. We geven aan er rond 16:00 te zijn en spreken af dat Janneke er rond 16:30 zal zijn. En ik laat Janneke er uit.

De spanning schiet er bij mij nu wel in, want we gaan naar het ziekenhuis. Het gaat echt gebeuren: Kai komt eraan. Annicka kleed zich rustig aan, gelukkig hadden we al kleren klaar liggen die Annicka aan wilde doen. Ondertussen maak ik de tas klaar en gooi er nog even de laatste spullen in: speaker voor in de badruimte en de nachtlampjes omdat ze thuis zo goed werkten. De andere tassen lagen gelukkig al in de auto. Ik probeer ook een beetje rustig aan te doen, maar dat is heel lastig. Ik rijd de auto voor de deur, leg voor Annicka alvast een matje klaar op de bijrijdersstoel, laat de motor draaien, uit spanning denk ik, en ren naar binnen. Daar help ik Annicka nog even met de laatste dingen, want een broek en schoenen aan doen met haar buik is niet te doen en help haar in de auto.

Op weg naar het ziekenhuis geeft Annicka aan dat die 2 minuten niet uitmaken en dat ik rustiger moet rijden. Ik weet niet of ik er echt naar heb geluisterd, want als we rond 16u aankomen bij het ziekenhuis spring ik uit de auto en laat de motor weer draaien. Annicka vertelt me dat ze denkt dat haar vliezen gebroken zijn toen we over de drempel de parkeerplaats op reden. Ik race Annicka naar de receptie en door naar haar kamer. Dit is DE kamer die we tijdens de rondleiding hebben gezien en we zo graag wilden. In de kamer maken we kennis met onze kraamverzorgster: Sylvia. Ik ren weer naar beneden om de auto te parkeren. Met de Maxi-Cosi en twee "vluchtassen" heb ik mijn handen vol en besluit de jassen en het bevalbad lekker in de auto te laten liggen.

Terug in de kamer ligt Annicka al op bed en niet veel later komt ook Janneke de kamer binnen. Bij de controle blijkt dat er 2 grote plassen helder vruchtwater op de matjes liggen. Dus de vliezen zijn gebroken met een ruime 4 cm ontsluiting. Annicka en Kai liggen helemaal op schema! Zoals ze de hele bevalling al doen.

We maken ons "thuis", ik pak de tassen een beetje uit, zet de muziekljst van Annicka weer aan, Sylvia en ik laten het mooie bevalbad vol lopen, ik hang badjassen voor ons allebei op, ik geef Sylvia het fototoestel en de kleding voor Kai die we uitgekozen hadden voor na de bevalling. Ondertussen blijft Annicka lekker ontspannen en gelukkig is het bad al snel vol, dus kan ze verder in bad. Het licht in de badkamer is een beetje fel, maar gelukkig had ik de nachtlampjes van thuis meegenomen, dus weet ik toch een fijne sfeer te creëren. Ik blijf dicht bij Annicka en ik probeer haar zoveel mogelijk te knuffelen tijdens de weeën en ik voer haar af en toe water met een rietje. De tijd vliegt voorbij en Annicka doet het zo mooi. Ze zit in bad rustig te glimlachen tijdens de weeën en weet ogenschijnlijk moeiteloos te ontspannen. Zo knap en mooi.

Janneke en Sylvia zitten rustig te praten in de andere kamer, wat Sylvia zelfs de mogelijkheid geeft om met haar haakwerk verder te gaan. Zo nu en dan komen ze even kijken hoe het met ons gaat. Af en toe helpen we Annicka van het bad naar het toilet en dan zo snel mogelijk weer lekker terug het warme water in. En stipt op het uur doet Janneke de controle in bad. Om 17u twijfelt ze nog even of de hartslag meter wel waterdicht is, maar dat is hij zeker; het hartje van Kai is eerst wat laag tijdens de wee maar herstelt zich snel weer. En bij de volgende controles lijkt de hartslag goed. Bij de controle om 18u geeft Annicka aan een beetje last van aandrang te hebben, maar voor de rest blijven de controles netjes volgens plan verlopen.

Er is inmiddels ook eten voor Annicka gebracht, maar die hoeft niks te eten. Van Sylvia moet ik echt even gaan eten, want anders haal ik het einde van de bevalling niet. Achteraf maar goed dat Annicka geen zin had in eten, want ze hebben een hamburger met boontjes en aardappel puree, dat had ze niet lekker gevonden. Ik schuif het eten in 10-15 minuten naar binnen, want ik wil Annicka geen minuut te lang alleen laten. Snel even mijn tanden poetsen en ik neem snel mijn plek aan de rand van het bad bij Annicka weer in. Blijkbaar ruikt ze het eten nog steeds dus ik moet van Annicka nog een keer mijn tanden poetsen. Gelukkig heeft de tweede keer poetsen genoeg geholpen en mag ik haar weer ondersteunen.

Bij de volgende controle, rond 19u, kiezen we ervoor toch even op bed te gaan controleren. Janneke controleert wederom de ontsluiting en het hartje. En nog steeds blijven Annicka en Kai zich netjes aan de cm per uur houden, we zitten inmiddels tussen de 7 en 8 cm. Annicka blijft toch wat ongemak hebben van de aandrang. Dat is natuurlijk helemaal niet gek als Kai met z'n hoofd daar langs moet en dat er ontlasting in de weg zit. Nadat Annicka het nog een aantal keer ter sprake brengt, besluiten we om wat laxeermiddel (Microlax) te gebruiken om de ontlasting uit de weg te halen, zodat hopelijk de aandrang niet blijft afleiden van het ontspannen.

Vanwege het laxeermiddel kan Annicka nog even niet terug in bad, dus kiezen we er voor even onder de douche te zitten, staan, hurken en nog een aantal posities. Ik zorg dat Annicka warm en comfortabel blijft door water over haar heen te spoelen. Tussendoor merk ik dat ik stiekem zelf ook nat wordt en doe even snel mijn schoenen en sokken uit. Na een tijdje wil Annicka weer terug in bad. In het bad blijft Annicka aangeven druk van de ontlasting te voelen, of zijn dit de eerste tekenen van de persweeën?

Het is nu rond 20u, wat betekent dat Janneke moet overdragen aan Anouk, een van de andere verloskundigen van dezelfde praktijk. Gelukkig is Anouk mooi op tijd. Janneke neemt afscheid van ons en geeft ons nog mee dat we, en voornamelijk Annicka, het zo goed en mooi doen en dat ze nog maar even hoeft door te zetten.

Kort daarna doet Anouk de eerste controle van Annicka, in bad. Alles ligt nog steeds mooi op schema 8 tot 9 cm ontsluiting en het hartje is ok. Wel vraagt Anouk ons of de vliezen al echt gebroken zijn, want ze twijfelt toch een beetje of ze bij het toucheren nog vliezen voelt zitten. We geven aan dat deze gebroken waren om 16u en gaan daarna verder. De weeën lijken wat heftiger te worden en de pauzes worden zeker niet meer, maar Annicka gaat super mooi door met glimlachen, ontspannen en de weeën opvangen.

Richting 21u wordt het toch wel duidelijk dat Annicka nu echt persweeën heeft, want ze krijgt het niet meer voor elkaar om echt te blijven ontspannen, maar ze doet het heel knap. Kort daarna controleert Anouk nogmaals, terwijl Annicka nog in bad ligt. Tijdens het toucheren blijkt dat er nog een klein randje zit, maar dat ze al tegen de volledige ontsluiting aan zit.

Tot dan toe hebben we alles volgens de hypnobirthing methode gedaan en heeft Annicka alles netjes ontspannen weg geademd, maar ze begint nu toch echt aan te geven dat haar dit niet meer lukt en we gaan toch over op het traditioneel weg puffen van de weeën. Na een paar weeën mag Annicka van Anouk gaan mee persen, hierbij ondersteunt Anouk om ervoor te zorgen dat het randje niet opzwelt. Ook met het persen gaan we al snel af van de J-ademhaling naar het traditionele persen zodat Annicka meer druk kan meegeven met de wee. Ondertussen knijpt ze mij en Sylvia's hand helemaal fijn, helaas heeft ze mijn hand niet helemaal goed vast waardoor ik de nagels in mijn hand heb staan, ik bijt er wel even doorheen, want het is vast niks in vergelijking met wat zij meemaakt.

Na een paar weeën blijft Anouk toch twijfelen over de vliezen. Anouk geeft aan met een mesje de vliezen te willen breken, en we geven toestemming om dat te proberen. Tijdens de volgende paar weeën probeert Anouk het een aantal keer, alleen lijkt het niet te lukken.

Annicka moet van Anouk uit bad om beter de vliezen te kunnen controleren en er is toch ook weer wat twijfel over de hartslag van Kai. Annicka heeft, zoals ik al vertelde, veel last van haar rug gehad en helemaal als ze op haar rug op bed moest liggen, dus eigenlijk wil ze liever niet op bed, maar ze doet netjes wat er gevraagd wordt.

Terwijl Annicka, rond half 10, op bed kruipt, komt vrij snel het eerste meconium (poep in het vruchtwater) vrij. Het is meteen veel en dik. Dit is niet goed, hebben we geleerd en we snappen het dan ook vrijwel meteen van Anouk dat ze het moet overdragen aan de medische kant. Gelukkig betekent het in dit ziekenhuis dat wij niet hoeven te verhuizen, maar dat ze naar ons komen.

Binnen een kwartier zijn Merel (de klinisch verloskundige) en een paar verpleegkundigen bij ons. Tot die tijd is Annicka, met mijn en Sylvia's coaching, bezig om de weeën zo veel mogelijk op te vangen, ondanks dat dit echt heel zwaar is voor haar, lukt het haar heel goed, zo knap!

Merel en de verpleegkundigen starten met het plaatsen van de externe hart en wee sensoren. De hart sensor krijgt geen goede hartslag te pakken en dus wordt er vrij snel besloten om een hoofd sonde te plaatsen om de hartslag te monitoren. Ook de wee sensor blijft niet lekker zitten op die mooie ronde buik van Annicka, maar die kan niet anders. Als de hoofdsonde zit, lijkt het eerste hartfilmpje goed te zijn: Kai lijkt na elke wee netjes te herstellen.

Annicka krijgt het ondertussen steeds zwaarder met het opvangen van de weeën en, omdat het hartfilmpje goed lijkt, mag ze weer mee persen. Annicka perst met alles wat ze heeft mee en met wat coaching proberen we er nog meer kracht op te krijgen. Helaas is dit allemaal wel extra ongemakkelijk voor haar rug. Dus probeert ze in andere houdingen: de ene zij, andere zij en uiteindelijk ook op haar knieën. Helaas trekt ze bij een van de bewegingen de hoofdsonde los, maar gelukkig plaatsen ze snel een nieuwe. Er lijkt helaas weinig vooruitgang en daarbij heeft Annicka het ongemakkelijk en begint ze aan te geven te moe te worden. Nadat we hebben besproken dat ze het wel kan, dat ze het heel goed doet en dat ze nog maar heel even hoeft, komt Annicka zelf met het verzoek of ze het niet op de baarkruk mag proberen.

Dus rond 22u kruipt Annicka van het bed naar de baarkruk. Er wordt een spiegel onder haar neergezet zodat je het hoofdje kan zien. Zo mooi om een eerste blik te kunnen werpen op onze zoon! Dit laat echter ook zien dat hij met elke wee iets naar buiten komt, maar dat hij in de rust weer terug zakt. Hij komt niet echt verder. Ik probeer de aanwijzingen van Merel om nog harder te proberen te persen, door te vertalen naar Annicka en dit lukt, maar ondanks de enorme kracht die Annicka zet, komt Kai helaas niet verder.

Nu Merel er een uur is, besluit ze om toch Marijke (de gynaecoloog) erbij te gaan halen. Annicka wordt weer gevraagd terug naar bed te gaan en ondertussen wordt het bed omgebouwd met been-spreiders. Annicka geeft duidelijk aan dat ze dit niet wil en je hoort dat ze begint te twifelen, ik kan haar een beetje gerust stellen en ze gaat erin mee.

Marijke komt erbij en besluit direct om een echo te maken, hieruit blijkt voor het eerst waarom het voor Kai zo moeilijk is om geboren te worden: Kai ligt in een sterrenkijker ligging en zit daardoor vast op zijn positie. Er wordt, na heel kort overleg, besloten om over te gaan om Kai te ondersteunen met een vacuümkapje.

In de reacties en urgentie van Marijke merk ik dat Kai zijn hartfilmpje verslechtert. Marijke geeft aan dat ze de kinderarts op stand-by en buiten de kamer wil hebben staan wachten en dat ook de gynaecoloog moet komen waarvan de dienst nu ongeveer zou starten.

Er wordt snel een vacuümkapje geplaatst en tijdens de eerste weeën slipt het kapje en werkt daardoor niet goed. Om het vacuümkapje te ondersteunen wil Marijke ook een knip zetten. Ze excuseert zich nog naar Annicka dat het haar spijt als het uiteindelijk niet voldoende zou zijn, refererend naar een mogelijke keizersnede. Gelukkig helpt het en met ongeveer 3 weeën, enorm veel druk van Annicka en hard trekken van Marijke komt om 22:48 onze zoon Kai ter wereld.

Kai wordt direct op Annicka haar buik gelegd, maar is levenloos! Hij beweegt niet, ademt niet en ziet er blauwig uit. Dit is de eerste keer dat ik me realiseer dat het niet goed gaat en de tijd begint voor mij stil te staan. Er gebeuren voor mijn gevoel ineens zo veel dingen tegelijkertijd. De blijdschap die ik zou moeten voelen wordt overmeesterd door een gevoel van angst en onmacht die onbeschrijfelijk is.

Heel snel wordt de navelstreng afgeknipt en wordt Kai van Annicka haar borst afgehaald door de dienstdoende kinderarts, wat later een ANIO (nog niet gespecialiseerde basisarts) blijkt te zijn. Een team van artsen en verpleegkundigen begint Kai te reanimeren op een speciaal hiervoor aanwezig bedje in onze kamer. Ze proberen hartmassages en zuurstof toe te dienen, maar elke keer dat ze stoppen om te kijken of Kai het zelf overneemt, reageert hij niet. Ondertussen geeft de ANIO aan dat haar achtervang, Joost (de echte kinderarts), moet komen. Om dit uit te leggen moet ze nog op een blaadje kijken om de verpleegkundige te vertellen wat het nummer is wat gebeld moet worden.

Op hetzelfde moment ligt Annicka nog op bed in dezelfde kamer, onder leiding van Marijke, en wordt er bloed afgenomen van de navelstreng en van Annicka en krijgt Annicka een infuus aangelegd. Ik knuffel Annicka heel even en ze geeft aan dat ik nu haar vader moet bellen, zoals we van te voren hadden besproken als er iets aan de hand zou zijn. Ik bel Annicka's vader vanuit de badkamer dat het niet goed gaat en dat ze meteen onze kant op moeten komen.

Als ik terugkom in de kamer weet ik eigenlijk niet goed meer wat ik moet doen. Ik positioneer mezelf tussen Kai en Annicka, en probeer mijn aandacht op Kai te richten. Ik pak zijn handje vast, maar nog steeds geen reactie, maar de artsen blijven van alles proberen om zijn hart en zuurstof op gang te brengen. Ik voel me zo machteloos.

Nu komt ook Joost (de kinderarts) binnen en neemt direct de leiding van de reanimatie over. Kort daarna komen de extra gynaecoloog en een anesthesist er bij om te kijken of ze nog meer mogelijkheden kunnen creëren om Kai te helpen. Ondertussen proberen ze van alles om Kai op gang te brengen; hart massage, 2 verschillende zuurstofmaskers, sondes via zijn neus om de longen leeg te halen en zelfs een sonde via de navel. Alles wat ze doen geeft geen reactie van Kai en mij begint meer en meer een heel slecht gevoel te bekruipen dat deze nachtmerrie geen goede afloop gaat krijgen.

Zonder dat ik het me realiseer, wordt er in het andere bed extreem hard gewerkt om Annicka niet ook in gevaar te brengen. Want ook de placenta heeft alle mogelijke moeite om eruit te komen. Na twee keer extra hormonen via het infuus, hard duwen op de buik van Annicka en veel trekken aan de navelstreng komt deze eruit. Precies binnen de limiet voordat Annicka chirurgisch geholpen had moeten worden. De placenta is aan de kleine kant, maar hij is er gelukkig uit.

Ik begin tussen Kai en Annicka in iets meer naar Annicka te neigen. Misschien ook omdat ik door begin te krijgen dat het met Kai niet goed gaat en dat ik Annicka moet gaan "voorbereiden". Niet wetende hoe begin ik Annicka te knuffelen. Terwijl ik dit doe, komt om 23:30 Joost met het slechte nieuws naar ons toe dat ze stoppen met reanimeren, omdat ze hem niet meer kunnen helpen en de kans op schade te groot wordt. Annicka roept hartverscheurend: "NEE!" en we breken allebei uit in tranen en zijn gebroken. Kai wordt bij ons gebracht en op Annicka haar borst gelegd.

En dan is er alleen nog pijn, ongeloof en verdriet.

Kai is op 1 maart geboren en we hebben hem op hetzelfde moment verloren, maar hij zal voor altijd onze zoon zijn. De liefde is enorm en zal, met het gemis en verdriet, nooit verdwijnen. Annicka en ik hopen dat we het met jullie steun een plek kunnen geven en dat we samen de liefde voor en de herinnering aan Kai zo groot mogelijk kunnen maken en houden.

Wij hopen oprecht dat door het verhaal van Kai te delen, we er samen voor zorgen dat dit nooit meer voorkomt.

*"Nooit meer en nooit meer zo klein
dit moet de laatste keer zijn!"*

De laatste keer zijn - Acda en De Munnik